

A sztarsi fenyegetőzve hörgött valamit, amit nem lehetett megérteni, az öreg paraszt fűrgén előreszaladt a kapuba, azután megint visszajött és várakozóan megállt. Gyulay fiatalabbik társához lépett, nagyon fáradtnak látszott; tompa, színtelen hangon mondta:

— Hát... Isten veled, pajtás.

A másik megmozdult. Gyorsan kiegyenesedett, nem egészen természetesnek látszó eréllyel fölvetette a fejét.

— Isten veled — mondta ő is és a kezét nyujtotta. Még valamit akart mondani, de azután nem bízott egészen a hangjában és elharapva valami dörmögő félhangot, elhallgatott. Kezet fogtak keményen, Gyulay is kihúzta magát és egymás szemébe néztek. A sebhelyes homlokú azután sarkon fordult és gyors léptekkel kiment az udvarról. Odakinn felült a bakra az öreg paraszt mellé, a szekér csörömpölve indult el a köveken. Néhány pillanat múlva már el is takarta őket a sűrű felhőben föl-kavart por.

Thury Lajos.

HARMATCSEPP.

*Egyetlen vízcsepp. Még nem is régen
Szunnyadt gyöngytermő tengerfenéken.
Majd lendült zúgó hullámtarajra,
Míg érte nyúlt a napsugár karja.
Lét láthatatlan, szélfúta pára.
Leszállt pihenni egy ibolyára.
Titkos mélységek gyöngyét mutatja
Gömbölyű, fényes, finom alakja.
S az idelévedt, mosolygó vándor
Szivárványt készít a napsugárból.
Megáll a szellő, lebegni sem mer, —
Kicsinyben itt van
Magasság s mélység: a nap s a tenger.*

*Egy gondolat csak. Zajtalan, röpke,
De Istenszívig suhan a röpte.
Hallgat az ajkunk, rebegni sem mer, —
Találkozott ím
Magasság s mélység: Isten és ember.*

Dömötör Ilona.